

Norsk Folkehjelp Solidaritetsungdom

Politisk plattform

For temaområder internasjonal solidaritet, flyktning- og inkluderingspolitikk og antirasisme

VISJON

Folk forandrer verden gjennom kampen for et fritt og inkluderende samfunn, der makt og ressurser er rettferdig fordelt, menneskeverdet står i sentrum og fordommer konfronteres.

GRUNNPRINSIPPER

Norsk Folkehjelp er fagbevegelsens humanitære solidaritetsorganisasjon, og vi er deres ungdom. Vi baserer vårt arbeid på Norsk Folkehjelps verdier og prinsipper. Norsk Folkehjelp Solidaritetsungdom mener at verden ikke er fattig, men urettferdig. Derfor er det en hovedoppgave for oss å arbeide for en mer rettferdig fordeling av makt og ressurser. Vi skal jobbe for å fremme internasjonal solidaritet i Norge, bekjempe rasisme og diskriminering og fronte en human asyl- og flyktningpolitikk. Vårt arbeid bygger på solidaritet, ikke veldedighet. Solidaritet vil si å stå skulder til skulder med de marginaliserte i samfunnet og bidra til at de selv kan forme sine samfunn. Å vise solidaritet kan derfor noen ganger innebære å ta standpunkt på de undertryktes side. I vårt arbeid med å utfordre makt og urett styres vi av prinsippet om å ikke uttale oss om noe som vi, eller Norsk Folkehjelp, ikke har erfaring fra gjennom vårt arbeid nasjonalt eller internasjonalt.

Norsk Folkehjelp Solidaritetsungdom sin rolle er:

- Å spre informasjon og kunnskap i befolkningen om internasjonale spørsmål.
- Å støtte agendaen til Norsk Folkehjelps partnere overfor norske myndigheter og overfor den norske opinion.
- Å knuse myter og feilaktige utsagn om flyktninger og asylsøkere.
- Å være en vaktbikkje i lokalsamfunnet, og i samfunnsdebatten, når det kommer til rasistisk og diskriminerende atferd.

NORGE OG VERDEN

I slutten av november 1939 falt russiske bomber over Helsingfors, og finske flyktninger veltet inn over den svenske og den norske grensen. Få dager senere, den 7. desember 1939, ble Norsk Folkehjelp stiftet som fagbevegelsens humanitære solidaritetsorganisasjon. Tuftet på Arbeidersaniteten og Spaniahjelpen var fokuset allerede fra starten av på marginaliserte grupper i inn- og utland. I Norge ble behovet for badstuer satt på agendaen og det ble arrangert leirer for "slitne husmødre". På samme tid samlet Norsk Folkehjelp inn 1,7 millioner til Finskehjelpen, den største innsamlingen hittil i norsk historie.

Selv om behovene har endret seg, er arbeidet med å styrke folks evne til å mestre egen hverdag og kampen for å bygge demokratiske samfunn, like sentral i dag som den var på 1930-tallet. I 2010 førte krig og konflikt til at rekordmange måtte flykte fra sine hjem. Svært få av disse menneskene kommer seg helt til Norge, og når de etter en lang og utrygg ferd krysser grensen, møter mange en ny usikkerhet. De lever i uvisshet om fremtiden, og mange lever flere år i mottak mens de venter på svar på sin asylsøknad. Enkelte opplever etter lang tid å få avslag, men kan av ulike årsaker ikke reise tilbake. Andre får opphold i Norge, men møter fordommer og diskriminering som hindrer deres fulle deltakelse i samfunnet. Vi kan ikke akseptere at det norske samfunn møter mennesker i nød på denne måten.

Et inkluderende og demokratisk samfunn krever mer enn lange køer ved valgurnene. I et demokrati bestemmer folket over sine ledere og stiller dem jevnlig til ansvar for sine handlinger. Demokrati er folkestyre, og millioner av røster har gjennom tidene krevd sin rett og bevist at dersom vi roper sammen, kan folkemakta vinne.

Dessverre kan folkemakt både forhindres og knebles. Et reelt demokrati krever godt fungerende institusjoner og innfrielse av universelle rettigheter, som en selvstendig presse, leseferdigheter i det brede lag av befolkningen, reell yringsfrihet, organisasjons- og forsamlingsfrihet og beskyttelse av minoriteters rettigheter. I mange land marginaliseres grupper og minoriteter gjennom statslederens undertrykkelse av disse frihetene, og dette legger et ekstra ansvar hos dem hvis stemmer ikke kan knebles. For om ikke de frie stemmer reagerer mot maktmisbruk og påtvunget taushet, hvem kan da gjøre det?

Vår stemme er fri, og vi vil bruke den til å støtte grasrotas kamp mot overmakta i land der folk bringes til taushet – som i Zimbabwe, Ecuador og Kambodsja. Vi vil også presse norske myndigheter til å adressere menneskerettighetsbrudd i sine relasjoner med disse landenes maktapparat. Vi skal aldri påberope oss retten til å diktere andre menneskers kamp, eller tro at vi vet best. Vi skal heller ikke vi la kunstige grenser avgjøre hvilken urett vi kjemper i mot og hvilken vi godtar. Vi skal stille oss på folkets side der de marginaliseres, og rope med dem i deres kamp. Vis solidaritet – for verden er ikke fattig. Den er preget av urettferdig fordeling av makt og ressurser, og *det* kan vi gjøre noe med.

ASYL- OG INKLUDERINGSPOLITIKK

Det er en menneskerett å søke asyl

Mennesker som er forfulgt i sitt hjemland på grunn av sin religion, nasjonalitet, politiske overbevisning eller medlemskap i en sosial gruppe har rett til å søke beskyttelse i Norge. Selv om de har kommet til Norge på «ulovlig» vis, gjennom f.eks. menneskesmuglere og uten id-papirer, har alle fortsatt rett til å søke asyl (SKBO 2008). Norske myndigheters fokus på kontroll, avskrekking og innstramming av innvandringen svekker retten til asyl og bidrar til negative holdninger til innvandrere blant befolkningen. Det har blitt vanlig at asylsøkere fra kjente konfliktområder som Afghanistan, Somalia og Irak nektes beskyttelse i Norge, i strid med FNs anbefalinger (NF 2010). Det er ikke kriminelt å søke om asyl, men en menneskerett, og Norge har ansvar for å gjøre asylinstituttet mer tilgjengelig. Asylinstituttet må beskyttes – men ikke mot asylsøkere!

SOLIDARITETSUNGDOM krever: Norske myndigheter må snu i sin politikk om innskrenkning av retten til asyl.

Norge skal til enhver tid følge FNs anbefalinger for hva som er en forsvarlig flyktningpolitikk, særskilt i henhold til barns behov og rettigheter.

Et lands rett til å kontrollere sitt territorium anerkjennes, men at Norge med sin humanitære tradisjon og rikdom må være med på å høyne standarder for beskyttelse, ikke senke de.

Asylsøkerbarn er også barn

Enslige asylsøkerbarn¹ er i en spesielt sårbar posisjon og bør behandles med ekstra hensyn og omsorg. Barn har flere særskilte rettigheter gjennom FNs barnekonvensjon. Blant annet at barnets beste skal være av avgjørende hensyn (artikkel 3), at barn har rett til å bli hørt (artikkel 12) og ikke minst, barnets selvstendige rett til å søke beskyttelse (artikkel 22). Dette må legges til grunn i Norges behandling av enslige asylsøkerbarn. Dagens praksis med midlertidig oppholdstillatelse for enslige asylsøkerbarn over 15 år bryter artikkel 3 i barnekonvensjonen og fører til at mange barn får sitt liv satt på vent. En annen sannsynlig konsekvens av denne praksisen er at barn mellom 15 og 18 år forsvinner fra mottak og inn i en stadig voksende papirløs underklasse.

Både i norsk lov og i FNs Barnekonvensjon står det eksplisitt at barn har rett til gratis grunnskoleopplæring. I Norge er regelen at når det er sannsynlig at barnets opphold vil vare utover 3 måneder, eller om barnet har oppholdt seg i Norge i mer enn 3 måneder, har barnet rett

¹ Enslige asylsøkerbarn er barn og ungdom under 18 år som kommer til Norge for å søke asyl uten å ha følge av foreldre eller andre som utøver foreldreansvar for dem (NF 2010).

til grunnskoleopplæring (SKBO 2008). Det er viktig at disse rettighetene blir overholdt, også når det gjelder papirløse og ureturnerbare barn.

Solidaritetsungdom krever:

Enslige asylsøkerbarn skal regnes som barn inntil fylte 18 år, som stipulert i norsk lov, og barnevernet skal overta ansvaret også for asylsøkere i alderen 15-18 år.

Regjeringen må oppfylle kravet om at alle enslige asylsøkerbarn får oppnevnt en hjelpeverge, at dette skjer i samsvar med ansvarlige retningslinjer, og så fort som mulig etter ankomst.

Alle barn i Norge skal få skolegang eller barnehageplass og helsetilbud, også mens asylsøknad og eventuelt retur behandles eller forberedes.

Barns liv kan ikke settes på vent, og praksisen med midlertidig opphold for enslige asylsøkerbarn over 15 år må stoppes.

Barnets beste skal alltid gå foran innvandringsregulerende hensyn, noe som blant annet betyr at familier med barn som har vært i Norge i tre år eller mer, som hovedregel skal få oppholdstillatelse.

FAKTA: UDI har per i dag ansvaret for enslige asylsøkerbarn mellom 15 og 18 år, mens barnevernet har ansvar for de under 15. Alle skal i prinsippet få oppnevnt en hjelpeverge som skal sikre barnas rettssikkerhet. Hjelpevergen er stedfortreder for foreldrene når det gjelder den juridiske siden av foreldreansvaret, mens mottaket som har den daglige omsorgen. Etter transittfasen er oppnevningen av kvalifiserte hjelpeverger imidlertid svært mangelfull og tilfeldig (NF 2010).

I en studie om papirløse migranter stadfestes det at "det fødes barn i Norge som aldri registres eller blir lagt merke til (...). Aftenposten poengterte i (...) 2007 at papirløse barn ofte ikke hadde sosial omgang med andre barn, at ikke alle gikk på skole og at de ble sosialt isolert. (...) Ikke alle oppsøker skole og helsetilbud da foreldrene er redde for at familien blir avslørt hvis barna viser seg for offentlige myndigheter." (SKBO 2008:12-13).

Ureturnerbare asylsøkere og papirløse

Norge er i ferd med å utvikle en permanent papirløs underklasse, bestående av folk som har levd i Norge i inntil 16 år uten grunnleggende rettigheter. Mange av disse er såkalt *ureturnerbare* asylsøkere; personer som har fått avslag på asylsøknaden, men som av ulike grunner ikke kan returneres til sine hjemland. Andre er returnerbare asylsøkere som lever i skjul for å unngå retur, eller irregulære immigranter som aldri har søkt asyl i Norge (NF 2010). Det er primært de to første kategoriene vi sikter til i dette dokumentet når vi omtaler papirløse. Det må være en politisk prioritet å motvirke etableringen av en permanent papirløs underklasse i Norge. Et

demokratisk velferdssamfunn kan ikke være bekjent med at det utvikles parallelle samfunn hvor en økende gruppe mennesker lever utenfor storsamfunnets trygghet og forutsigbarhet.

Solidaritetsungdom krever:

Uretturnerbare asylsøkere som har fått avslag på sin asylsøknad må få sin sak gjenopptatt etter tre år, og varig opphold etter fem år.

Det skal fra første stund opprettes midlertidige løsninger, som identitetskort, for ureturnerbare flyktninger uten papirer, som gir dem fulle rettigheter, mulighet for lovlig arbeid og mulighet til å ta del i det norske samfunn.

Returnerbare asylsøkere må få beholde rettigheten til arbeid, inntil de faktisk skal reise ut av Norge.

Kvalitet fremfor kvantitet

Når asylmottak etableres av private aktører kan søken etter profitt komme foran hensynet til det beste for beboerne. Det periodevis store presset fra UDI om etablering av flere asylmottak fører til at mange ser sitt snitt til å tjene raske penger, og resultatet blir billige løsninger, redusert sikkerhet for asylsøkere og ansatte, med dårligere arbeidsvilkår som for eksempel lavere lønn. Mennesker på mottak er også beskyttet av norsk lov, og skal ha tilgang på de samme rettighetene som andre i sin kommune. Asylmottak på isolerte steder fører til redusert mulighet for inkludering i samfunnet, og redusert kjennskap til norske lover og rettigheter. Det fører også til at mennesker i voldelige forhold vanskeligere kan bryte ut, da de mangler nettverk og kunnskap om alternative løsninger utenfor mottaket. Profittsøking skal derfor aldri gå på bekostning av menneskelige hensyn. Asylsøkere skal ikke settes på anbud!

Solidaritetsungdom krever:

Det må umiddelbart innføres minimumsstandarder for mottaksdrift i lovs form, blant annet når det gjelder fysiske boforhold og aktivitetstilbud for den enkelte. Om ikke disse standardene overholdes bør aktøren miste sin rett til å drive asylmottak.

Det må bli økt fokus på sikkerhet og kontroll i mottak, med flere ansatte, flere døgnbemannede mottak og sterkere faglig kompetanse.

Det må stilles strengere krav til aktivitetstilbud for barn i mottak, herunder en økning av den psykososiale innsatsen ovenfor barn med traumer.

Det må så godt det lar seg gjøre unngås å bli etablert asylmottak på isolerte steder der nettverksbygging i samfunnet for øvrig blir vanskelig.

FAKTA:

Det er flere problemer knyttet til asylsøkere og papirløse sin personlige sikkerhet. I studien av SKBO fra 2008 nevnes det blant annet at "i Sverige ble det oppfattet som et problem at papirløse kvinner som var utsatt for vold ikke fikk plass på krisesenter, og at de var redde for å melde i fra om vold og overgrep, da de frykter for å selv bli oppdaget og sendt ut" (SKBO 2008:12).

ANTI-RASISME OG DISKRIMINERING

Majoritetsperspektivet

Vi ansetter Espen og kaster Eduardos jobbsøknad i søpla. Vi holder oss til det vi tror vi kjenner, og slik kommer våre holdninger til syne. De kommer også til syne i det vi dels ubevisst unngår den hiv-smittede, fniser litt av den transseksuelle eller henvender oss til han bak skranken som ser ut som oss. Vi er ikke rasister, sier vi, og som enkeltmennesker er vi sjelden det. Men våre felles fordommer leder til kollektive handlinger og stigmatisering av hele grupper basert på ytre faktorer, *og det er rasisme*, selv når det bare er ignoranse eller fremmedfrykt som ligger til grunn. Et viktig verktøy i kampen mot rasisme og diskriminering er derfor å se mennesker som individer, ikke grupper. I dag kontrollerer den etnisk norske majoriteten de aller fleste arbeidsplasser og boliger, og de setter den politiske dagsorden. Integrering avhenger av inkludering av minoriteter, og uten majoritetens aksept kan dette aldri skje. Vi mener derfor at majoritetsbefolkningens ansvar må belyses i vesentlig større grad enn hva den gjør i dag.

Solidaritetsungdom krever:

Nulltoleranse for all etnisk, religiøs og kulturell diskriminering, være seg i arbeidslivet, på boligmarkedet, på idrettsbanen eller utelivet.

Hver og en må ta ansvar for å konfrontere, og reflektere over, sine fordommer og holdninger, og ikke la seg diktere av dem.

Politikere, lærere og andre autoritetspersoner må ta ansvar for å belyse majoritetsbefolkningens ansvar i integreringsspørsmål.

Fra fiksjon til fakta

Den norske innvandringsdebatten er sterkt preget av myndighetenes økende fokus på kontroll, avskrekking og innskrenking av muligheten til å få asyl i Norge. Den negative retorikken gjør mulighetene for integrering langt dårligere, og ofte baseres debatten på feilinformasjon. Media understøtter myndighetenes skremselsretorikk når de overfokuserer på negative problemstillinger. Dette skaper et skeivt bilde av asylsøkere og innvandrere som skoletapere, kriminelle og lite integreringsvillige. Det verste med disse usannhetene, overdrivelsene og forenklingene, som i økende grad har fått prege den offentlige debatten, er at så få konfronterer de. Det skal være takhøyde i den politiske debatten i Norge, men det skal aldri være likegyldighet. Løgnere må møtes med kunnskap, og likegyldighet må møtes med engasjement.

Solidaritetsungdom krever:

Samfunnsdebatten må ta utgangspunkt i virkelige tall og statistikker, spesielt angående antall flyktninger og asylsøkere i Norge relativt til resten av verden, fremfor sterke overdrivelser.

Politikere må ta ansvar for det samfunnet som skapes ved et ensidig fokus på kontroll og avskrekking i asyl- og flyktningpolitikken.

Politikere og autoritetspersoner må umiddelbart imøtegå usannheter, stereotypier og fordommer om utsatte grupper i samfunnet.

Media må ta et spesielt ansvar for å belyse flere perspektiver ved verdens flyktningemønster i dag, spesielt flyktningens eget.

AKTIVITET:

Det finnes flere metoder for å drive holdningsrettet arbeid i Norsk Folkehjelp Solidaritetsungdom, deriblant Mangfold og Dialogkurs, Menneskebibliotek og etablering av rasismefrie soner. I februar 2011 ble den første rasismefrie studentkafeen etablert på Høgskolen i Nord-Trøndelag. Hvorfor ikke jobbe for at ditt universitet, din studentkafe eller din skole skal bli rasismefri sone også?

Økt fleksibilitet i tolkningen av det “norske”

Norsk samfunnsdebatt fokuserer ofte mye på de ytre egenskapene ved det å være norsk. Friheten til å kunne ytre sine meninger og sin religion fritt, kunne kle seg hvordan man selv ønsker og selv kunne forme sin egen identitet, er viktige byggesteiner i et demokratisk samfunn, og vi må ikke la disse verdiene forvitte. Rigide tolkninger av det å være “norsk” og hvem som omfavnes av det norske må forkastes. Alle medlemmer av det norske samfunn skal omfavnes av demokratiets grunnpilarer, av ytringsfriheten, organisasjonsfriheten og retten til selv å kunne forme sin identitet. La oss bygge opp under disse verdiene, fremfor å bygge opp under en stadig mer umoderne holdning om julefeiring og påskefjell som de fremste markørene i norsk kultur.

Solidaritetsungdom krever:

Journalister, akademikere og nordmenn generelt må konfrontere de ensporede perspektivene rundt det å være norsk og hva som utgjør det norske.

Vi må ha et økt fokus på det store bildet i innvandrings- og integreringsdebatten, derav særlig muligheten til å leve det liv en selv ønsker å leve og hvordan denne friheten best kan oppnås for alle.

INTERNASJONAL SOLIDARITET

Ressurskonflikter

Reelle demokratier, der folket bestemmer over sine ledere, er det beste hinder mot overgrep på egen befolkning. Knebling av organisasjons- og yringsfriheten er autoritære sykdomstegn og fungerer som en effektiv brekkstang for et lands ledere til å kunne utnytte fellesskapets ressurser for egen vinning. Ofte kan dette innebære landtyveri og salg av vannkilder, rismarker eller mineraler til private selskaper – ressurser som ofte utgjør livsgrunnlaget til en folkegruppe. En bærekraftig utvikling forutsetter økt demokratisk kontroll over naturressurser, gode globale avtaler og lokal forvaltning. En rettferdig fordeling må sikre at ressursene kommer folket til gode.

Statlig eierskap av naturressurser har lagt mye av grunnlaget for den rikdommen Norge nyter godt av i dag. Krav om medbestemmelse og økonomiske andeler i utnyttelse av norske naturressurser har spilt en sentral rolle i å sikre at Norge har hatt økonomisk vekst og ikke bare fått ressursene utvunnet uten fortjeneste. Norske selskaper er i økende grad aktive i utviklingsland og en stor andel av selskapene som investerer i naturressurser har statlige eierandeler. For at bedriftene skal bidra til en positiv samfunnsutvikling i Sør må det være strenge retningslinjer og krav til hvordan disse selskapene skal opptre utenfor Norges grenser.

Solidaritetsungdom krever:

Økt demokratisk kontroll over naturressurser i alle land og et større fokus på omfordeling av felles strategiske ressurser.

Norske myndigheter må legge til rette for at offentlig eierskap tas i bruk som et viktig utviklingspolitisk virkemiddel i land i Sør, og ikke drives av rene profittensyn.

Statens pensjonsfond må trekke seg ut av alle direkte og indirekte investeringer i selskaper som bryter menneskerettighetene og FN konvensjonene.

Internasjonal handel og etiske investeringer

I en verden der globalisering har ført til tettere kontakt og gjensidig avhengighet mellom individ, land og organisasjoner, har samtidig makt og ressurser blitt konsentrert på stadig færre hender. Det at de rike sitter på svært mye makt, fører til et urettferdig globalt handelssystem, som forsterker avstanden mellom fattig og rik. Det trengs en demokratisering av de internasjonale finansinstitusjonene, som Verdensbanken, det Internasjonale Valutafondet (IMF) og Verdens handelsorganisasjon (WTO), og utviklingslandene må få styrket sine interesser. For land i Sør er det svært viktig at man får politisk handlingsrom til å utvikle sin egen omfordelingspolitikk og sitt eget næringsgrunnlag. Vi er kritiske til politikere og næringslivsfolk som mener at fattigdom

utelukkende kan løses ved økt handel og frihandel. Ofte kan denne oppskriften ha motsatt effekt ved å undergrave næringsutvikling innad i landene, samtidig som lønninger presses ned. Økt handel og vekst blir bare et gode for folk dersom man samtidig har et aktivt fokus på omfordeling.

I Norge har fagbevegelsen hatt en enorm innflytelse på utviklingen av velferdsstaten, og norske myndigheter må også støtte fagbevegelsens arbeid i land i Sør. Colombia er ett av verdens farligste land for fagorganiserte, og folk blir drept og fengslet for å kreve sin rett på arbeidsplassen. Norske myndigheters planer om å inngå en frihandelsavtale med Colombia vil føre til blodpenger i den norske statskassen og økt inntjening til Colombias ledere, noe som vil bidra til å videreføre og lette deres undertrykkelse av sitt folk. Dette kan vi ikke akseptere!

Solidaritetsungdom krever:

Norske myndigheter må arbeide for internasjonale rammeverk som fremmer en bedre fordeling mellom land.

De internasjonale finansinstitusjonene må demokratiseres.

Norske myndigheters planer om å inngå en frihandelsavtale med Colombia må stoppes, og Norge må kreve en umiddelbar stans i drap og fengsling av fagorganiserte som kun utøver sin rett.

Norske myndigheters dobbeltmoral må ta slutt. Vitale prinsipper og rettigheter som vernes om i Norge må også gjelde for mennesker utenfor Norges grenser, som retten til å organisere seg.

Retten til deltakelse

Organisasjons- og forsamlingsretten er viktige bærebjelker i ethvert demokratisk samfunn. I mange land holdes marginaliserte grupper, som ungdom, kvinner og urfolk, utenfor politiske beslutningsprosesser. Likestilling og styrking av deres rettigheter er en forutsetning for demokratiet. Urbefolkningen mange steder diskrimineres både politisk og økonomisk. I mange land har marginaliserte grupper organisert seg for sammen å kreve sin rett. Vi må støtte dem i deres kamp, spesielt der deres rett til å organisere seg for en sterkere stemme trues.

Ungdom utgjør i mange land mer enn 50 % av befolkningen, men blir ofte stengt ute fra arbeidsmarkedet og politikken. Artikkel 12 i FNs Barnekonvensjon slår fast at barn og unge har rett til å gi uttrykk for sine meninger og få innflytelse i saker som angår dem. For at deltakelsen skal være reell, må den skje på barn og unges egne premisser. I Soria Moria II slår regjeringen fast at FNs Barnekonvensjon skal være førende for Norges rolle som politisk aktør og bistandsaktør. Likevel er det et faktum at barn og unges rettigheter ofte ikke er oppe i politiske dialoger i samarbeidsland og at barns rettigheter ofte blir brutt uten at det rapporteres. Barn og unge er mer enn bare en målgruppe for bistand – de er viktige endringsagenter i det sivile samfunn i utviklingsland.

Solidaritetsungdom krever:

Norske myndigheter og andre relevante aktører må adressere brudd på folks rett til å organisere seg i utviklingsland. Det gjelder spesielt i land der Norge spiller en rolle gjennom statlige eller private investeringer, og i land som mottar bistand fra Norge.

Selskaper med internasjonal virksomhet eller internasjonale leverandørkjeder må legge ILO konvensjon 169 om urfolks rettigheter til grunn for sin virksomhet, og at spesielt retten til fri konsultasjon finner sted før det investeres på urfolks territorier.

Norge skal være en pådriver for å sikre barn og unges innflytelse i lokale, nasjonale og internasjonale fora, og arbeide for en finansieringsordning for å sikre deltakelse fra ungdom i Sør i fora som angår dem.

Palestina

Over fire millioner statsløse palestinere lever i dag i Midtøsten, etter 62 år i eksil. De flyktet fra hjemmene sine under krigen som ledet til, og fulgte opprettelsen av, staten Israel. Selv om flyktingenes rett til å vende tilbake er slått fast av FN, nekter Israel dem dette. I samfunnene der flyktingene har levd i mellomtiden, har mange av deres grunnleggende retter blitt tråkket på. Det er derfor et behov for økt fokus, både på de palestinske flyktingenes rettigheter, deres daglige utfordringer og økt støtte til deres mobilisering for sin sak.

Siden opprettelsen av staten Israel har palestinerne blitt fordrevet fra stadig større deler av sitt tradisjonelle leveområde. Israels manglende respekt for grensene vedtatt av FN, og den utvidede okkupasjonen, er folkerettsstridig. Den enorme uretten begått mot det palestinske folk på Vestbredden og i Gaza kan ikke fortsette. Muren som blir lengre for hver dag sementerer Israels okkupasjon. Dette resulterer i enorme vanskeligheter for den palestinske befolkning som stenges ute fra sine olivenlunder, splittes fra sine familier og får innskrenket til det absolutte sin rett til å bevege seg fritt i eget land. En diplomatisk løsning kveles stadig av israelske politikeres uvilje. Byggingen av israelske bosettinger fortsetter hver dag på palestinsk land. Israels tyveri av palestinske ressurser, derav spesielt vann, stanser ikke. Reaksjonene er mange, men det internasjonale samfunnet somler. Tilstrekkelig press på Israel uteblir, og okkupasjonen fortsetter, og forverres, hver dag. Palestina må være øverst på dagsorden når Norge nå skal engasjere seg i morgendagens Midtøsten!

Solidaritetsungdom krever:

Okkupasjonen av Palestina må opphøre umiddelbart, og muren må rives!

Norske myndigheter må adressere og videreføre presset på Israel ved enhver anledning, og gå i bresjen for et økt press på Israel fra FN.

Økonomisk boikott av alle israelske varer må videreføres og forsterkes. LO, fagforbundene, norsk importnæring og den norske stat må bli med.

Den norske regjering må anerkjenne en palestinsk samlingsregjering, støtte den økonomisk og jobbe aktivt for at palestinerne kan stå samlet om sine krav.

AKTIVITET:

Norsk Folkehjelp Solidaritetsungdom har lenge vært opptatt av å reagere mot den enorme urett som blir begått mot den palestinske befolkning. Det har ved en rekke anledninger vært pengeinnsamlinger og solidaritetskonserter, debatter og konferanser om konflikten. Vil du være med å reagere? Arranger en debatt, en riv-muren aksjon eller en demonstrasjon!

Miner og klaseammunisjon

Landminer brukt i konflikt kan ta liv flere tiår etter at både våpenhvile og fredsavtaler er inngått. Uskyldige sivile blir rammet og deres livsgrunnlag blir ødelagt. Miner er på denne måten et stort hinder for utvikling og gjenoppbygging etter konflikt, og fører til brudd på menneskerettigheter og undergraver demokratisk deltakelse. Bli ikke områder ryddet for miner, kan ikke flyktninger vende hjem, barn gå til skolen eller jorden dyrkes. Vi tror på humanitær minerydding, hvor fokuset er at man skal rydde miner der lokalsamfunnet finner det mest nyttig. Gjennom å rydde områder for miner kan disse tas i bruk som skolegårder, jordbruksområder eller fotballbaner.

Klaseammunisjon medfører vilkårlig drap og lemlestelse av sivile så vel som soldater. 106 land har signert, og 34 land ratifisert, klaseammunisjonskonvensjonen (CCM), men flertallet av de store brukerne og produsentene har ikke signert. Vi kan ikke la dem slippe unna, ei heller kan vi la kampen mot våpenindustrien stanse ved CCM. Viktig er det å huske på at Norge tjener store penger på våpenproduksjon, og det er vi som må stille våre politikere til ansvar.

Solidaritetsungdom krever:

Norske myndigheter må legge press på de land som ikke har signert CCM, deriblant, og spesielt, USA, Israel, Brasil, Russland, Kina og India.

Norske myndigheter må gå i bresjen i motstanden mot også andre våpen, derav spesielt håndvåpen, og andre våpen som er til spesielt skade for sivile.

AKTIVITET:

Våren 2010, under fadder-uka i Bergen, hadde Norsk Folkehjelp Solidaritetsungdom Bergen innsamlingsaksjon til minefrie skoleveier og 30.000 kr. ble samlet inn på få timer. Noe for laget ditt?

Utviklingssamarbeid

Forskjellene mellom rik og fattig på verdensbasis har aldri vært større, og bistand er et viktig middel for å skape en mer rettferdig fordeling av makt og ressurser. Norsk Folkehjelp Solidaritetsungdom mener at det ikke er tilfeldig at verden er urettferdig, men at folk er fattige fordi noen vil at det skal være sånn, at noen tjener på at ulikhetene er store. Vi mener derfor at fattigdom ikke handler om lite ressurser, dårlig vær, tørke eller latskap, men at det handler om urett, korrupsjon, undertrykking og griskhet – rettferdiggjort gjennom diskriminering og klasseskille. Viktigere enn å diskutere hvor mye penger som skal gå til bistand, er det derfor viktig å diskutere: hva skal pengene gå til?

Vi må være klare over at bistand ikke handler om veldedighet, om å være snill, eller om å døyve den rike verdens samvittighet. Veldighet medvirker til et skeivt forhold mellom giver og mottaker. Her må mottaker vise takknemlighet og giver stille krav. Slik skal det ikke være. Norsk Folkehjelp jobber i partnerskap med lokale organisasjoner, der organisering av motmakt er svært sentralt. Bistand er politikk, og vi mener at et langsiktig utviklingssamarbeid må bidra til en bedre fordeling – ikke fritta en ofte styrtrik elite for det ansvaret de har for å rette opp skeivhetene i sitt eget land. Vi er kritiske til bistand som kun baserer seg på tjenesteyting og som ikke driver forandringsarbeid. Tar vi på oss den bunnløse tjenesteytende oppgaven kan dårlige regimer fortsette sin ansvarsfraskrivning for viktige samfunnsoppgaver i eget land, som for eksempel finansiering og innfriing av alles grunnleggende rett til utdanning og helsetjenester. Gjennom å støtte folkelige organisasjoner slik at de kan kjempe for sine egne rettigheter, ønsker vi å jobbe for strukturelle endringer som en gang vil gjøre bistand overflødig.

Solidaritetsungdom krever:

Fokuset i internasjonal bistand må vris fra veldedighet og tjenesteleveranse til solidaritet og forandringsarbeid.

Norske myndigheter må passe på at bistand ikke subsidierer de rike i mottakerlandene, slik at skeivheten og forskjellene opprettholdes.

Norske myndigheter må tørre å stille krav til sine bistandsmottakere og adressere vitale menneskerettighetsbrudd i land der Norge utgjør en bistandsgiver.

Politiske endringer i retning demokrati må i større grad brukes som et viktig ledd i utviklingspolitikken for å bekjempe fattigdom og skape varig endring.

ORDLISTE

ASYLSØKER

Alle som ankommer et land uten å være anerkjent som en flyktning på forhånd, og søker asyl, er asylsøkere.²

BISTAND

Bistand er utviklingshjelp, ofte i form av økonomiske overføringer fra et land til et annet. Forbindes ofte med vestens økonomiske overføringer til land i sør.³

DISKRIMINERING

Diskriminering er usaklig forskjellsbehandling mellom mennesker på grunnlag av personens religion, hudfarge, nasjonalitet, etnisitet, kjønn, seksuelle legning eller politiske overbevisning.⁴

ENSLIGE MINDREÅRIGE ASYLSØKERE

Enslige mindreårige asylsøkere er alle under 18 år som søker asyl "uten å ha følge av foreldre eller andre som utøver foreldreansvar for dem"⁵.

FLYKTNING

Enhver person som har flyktet fra et land til et annet grunnet fare for liv og helse er en flyktning. I følge FNs flyktningkonvensjon er en flyktning en som rømmer fra sitt opprinnelsesland og frykter/har opplevd forfølgelse fra sine myndigheter, på grunn av etnisk, religiøs eller politisk tilhørighet.⁶

INTEGRERING

Med integrering menes at man blir en del av et samfunn og følger de generelle normer og lover. Mange politikere snakker om integrering som om alle nye landsmenn skal oppføre seg som etnisk norske. Det er ikke integrering, det er assimilering. Integrering skal handle om å bli en del av fellesskapet på godt og vondt, uten å måtte gi slipp på hele sin identitet. "Gode norskkunnskaper oppgis av flest i den norske befolkningen (82 prosent) som viktig for å være godt integrert, fulgt av det å kunne forsørge seg selv og sin familie gjennom arbeid (69 prosent)."⁷ Når man snakker om integrering er det viktig å poengtere at majoriteten i det norske

² <http://no.wikipedia.org/wiki/Asyls%C3%B8ker>

³ <http://no.wikipedia.org/wiki/Bistand>

⁴ <http://www.ung.no/diskr/>

⁵ <http://www.udi.no/templates/tema.aspx?id=3066>

⁶ <http://no.wikipedia.org/wiki/Flyktning>

⁷ <http://www.imdi.no/no/Arsrapporter/aarsrapport2009/Forskerne/Innvandrere-i-norske-medier/Hva-er-integrering/>

samfunn har et særlig ansvar for å inkludere andre og la de bli integrert i det norske samfunn. Det er umulig å integrere/inkludere seg selv om majoritetsbefolkningen ikke åpner opp for det.

INTERNT FORDREVEN

En person som er flyktning i eget land kalles en internt fordreven. Denne personen har ikke status som flyktning fordi det krever at man forflytter seg over en landegrense.

PAPIRLØS

Mennesker som oppholder seg i Norge uten lovlige oppholdspapirer (SKBO 2008). De fleste antas å være asylsøkere som har fått avslag på sin søknad om opphold i Norge.

URETURNERBAR

“Uretturnerbare” er mennesker som etter avslag på asylsøknaden i Norge ikke kan returnere fordi hjemlandet ikke vil ta imot dem (Papirløse.no 2010). Norge kan ikke tvangsreturnere mennesker til land hvor myndighetene ikke garanterer for deres sikkerhet, selv om de har fått avslag på opphold i Norge.

Kilder

Stiftelsen Kirkens Bymisjon Oslo (SKBO) 2008. *Papirløse migranter. En undersøkelse av situasjonen for mennesker uten lovlig opphold i Norge, og humanitære tiltak for denne gruppen i andre europeiske land.*

<http://www.bymisjon.no/PageFiles/5736/Papirlose%20migranter%20rapport.pdf>

Norsk Folkehjelp (NF) 2009. *Asyl og integrering. Posisjonsdokument med handlingsplan.*

Papirløse.no – Ingen mennesker er ulovlige, 2010. *Hvem er de papirløse?*

http://papirlose.no/wp/?page_id=6

Papirløse.no – Ingen mennesker er ulovlige, 2010. *Praktisk nestekjærlighet.*

<http://papirlose.no/wp/?p=368>